

съответно нежелание да се окажат в непознато и/или заплашително пространство. Ето как млада жена отговаря на въпроса за предпочитаните места/местата, на които ходи:

И надолу ходиме. Към „Мария Луиза“, „Планетата“, дискотеката, навсякъде... Ходиме навсякъде, почти навсякъде. В училището седиме, с приятели, приятелки, говориме си...

И: ... имаш ли си някои места в София, които да си обичаш, да са ти любими?

Р: Еми Моста на влюбените (мл.21, Ф, ж.).

След като е **показала** знание за някакви места в града – „надолу“ е обозначението за „извън квартала“, – идва обобщението „ходиме навсякъде“, за да бъде веднага ограничено от „**почти** навсякъде“, след което се завръща в квартала – дворът на училището е мястото за срещи и забавления на младите несемейни. А „любимото“ място в София – „Моста на влюбените“, не се посочва като посещавано място.

Омъжените и отглеждащи децата си жени от „Факултета“ също както и омъжените и отглеждащи децата си жени от „Христо Ботев“, фактически са **принудени да напускат** квартала – те не избират да посещават паркове и градинки в други квартали, нито да пазаруват извън своя квартал. В кварталите им няма места, които да посещават с децата си, нито магазини, от които да набавят невсекидневни продукти: дрехи, обувки, и т.н.

Нямаме детски градини. Нямаме детска площадка в квартала... Няма, аз ако реша сега да изведа някъде бебето, нямаме детска площадка, нямаме, да речем, детска площадка да отидем да ги изведем, няма. Трябва да слеза надолу... слизаме, тук на „Красна поляна“ имаме две-три кафенца с детски площадки (мл.16, Ф, ж.).

Освен това познато за тях движение в близката до квартала околност или „прескачане“ в пазарно пространство, се споменават тъкмо тези извънредни преживявания от редки семейни посещения на места за забавление. Но и при тях, както при работещите мъже от „Факултета“, споменаването на тези места е винаги с някакво ограничение: „много рядко се случва“, „предпочитаме да сме си наблизо“, „не сме потиснати само в квартала“, но...